

Wnosząca odwołanie zarzuca również Sądowi naruszenie spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że nie ustosunkował się on w odpowiedni i dostateczny sposób na przedstawioną przez nią argumentację, zgodnie z którą Komisja odeszła od praktyki decyzyjnej w dziedzinie ustalania kwoty grzywny.

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie zajmuje stanowisko, że toczące się przed Sądem postępowanie trwało zbyt długo, efektem czego doszło do naruszenia art. 47 karty praw podstawowych, podczas gdy jej zdaniem chodzi tu o prostą sprawę opartą na niewielkiej dokumentacji. Wnosząca odwołanie żąda zatem, w zastosowaniu orzecznictwa Trybunału⁽²⁾, obniżenia kwoty nałożonej na nią grzywny.

Wnosząca odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Jej zdaniem Sąd nie wykonał prawidłowo przysługującego mu prawa do pełnego orzekania, nie dokonując samodzielnej oceny sytuacji i nie motywując tego, dlaczego uważa on nałożoną grzywnę za uzasadnioną. Wnosząca odwołanie stoi w tym względzie na stanowisku, że Sąd nie ustosunkował się wobec podniesionej przez nią w postępowaniu sądowym różnorodnej argumentacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. s. I-8417.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht München (Niemcy) w dniu 2 września 2013 r. — Andre Lawrence Shepherd przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-472/13)

(2013/C 336/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andre Lawrence Shepherd

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem ochrony są objęte tylko osoby, których konkretny zakres zadań wojskowych obejmuje bezpośredni udział w działaniach bojowych, a więc akcje z bronią, lub które mają prawo do wydawania rozkazów nakazujących takie akcje (alternatywa pierwsza), czy też również inni członkowie sił zbrojnych mogą

podlegać ochronie na mocy tego przepisu, jeśli zakres ich zadań wyczerpuje się w logistycznym, technicznym wsparciu oddziału poza właściwymi działaniami bojowymi i ma tylko pośredni wpływ na właściwy przebieg walk (alternatywa druga)?

2) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze stosownie do alternatywy drugiej:

Czy art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE należy interpretować w ten sposób, że odbywanie służby wojskowej w przypadku konfliktu (międzynarodowego lub krajowego) musi najczęściej lub systematycznie wzywać lub zobowiązywać do popełniania przestępstw lub aktów, o których mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy (alternatywa pierwsza), czy też wystarczy, jeśli ubiegający się o azyl wykaże, że siły zbrojne, których jest członkiem, popełniły na terenie, na którym zostały użyte, w konkretnych przypadkach przestępstwa, o których mowa w art. 12 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, czy to z uwagi na to, że poszczególne rozkazy operacyjne okazały się mieć charakter przestępczy w rozumieniu tego przepisu, czy też z tego względu, że chodziło o ekscesy poszczególnych osób (alternatywa druga)?

3) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie stosownie do alternatywy drugiej:

Czy ochrona uchodźców jest przyznawana tylko wtedy, gdy również na przyszłość z wysokim prawdopodobieństwem, ponad wszelkie racjonalne wątpliwości, należy liczyć się z tym, że dojdzie do naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, czy też wystarczy, jeśli ubiegający się o azyl określi fakty, w świetle których w konkretnym konflikcie (bezwzględnie lub prawdopodobnie) dochodzi do takich przestępstw i w związku z tym nie można wykluczyć możliwości, że mógłby on zostać w nie uwikłany?

4) Czy nietolerowanie lub karanie naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego przez sądy wojskowe wyłącza ochronę uchodźców określoną w art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE, czy też fakt ten nie ma żadnego znaczenia?

Czy w ogóle musi dojść do ukarania przez Międzynarodowy Trybunał Karny?

5) Czy okoliczność, że użycie oddziałów lub statut okupacyjny jest sankcjonowane przez wspólnotę międzynarodową lub ma oparcie w mandacie Rady Bezpieczeństwa ONZ, wyłącza ochronę uchodźców?

6) Czy dla przyznania ochrony uchodźców na podstawie art. 9 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2004/83/WE konieczne jest, aby ubiegający się o azyl mógł zostać skazany w ramach wykonywania swoich obowiązków służbowych na podstawie statutów Międzynarodowego Trybunału Karnego (alternatywa pierwsza), czy też ochrona uchodźców jest przyznawana już wtedy, gdy próg ten nie jest osiągnięty, a więc

ubiegający się o azyl nie musi obawiać się ścigania karnego, jednakowoż nie może pogodzić odbywania służby wojskowej ze swoim sumieniem (alternatywa druga)?

- 7) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie szóste stosownie do alternatywy drugiej:

Czy okoliczność, że ubiegający się o azyl nie skorzystał z możliwości poddania się zwykłej procedurze odmowy służby wojennej, mimo że miałby ku temu okazję, wyłącza ochronę uchodźców na podstawie wspomnianych przepisów, czy też ochrona uchodźców jest możliwa również wtedy, gdy chodzi o aktualną decyzję podjętą zgodnie z własnym sumieniem?

- 8) Czy degradacja i dymisja z wojska, wymierzenie kary pozbawienia wolności i wiążące się z tym społeczne potępienie i szykanowanie stanowią akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 2 lit. b) lub c) dyrektywy 2004/83/WE?

(¹) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 września 2013 r. — Adala Bero

(Sprawa C-473/13)

(2013/C 336/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Adala Bero

Organ będący stroną: Regierungspräsidium Kassel

Pytanie prejudycjalne

Czy z art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹) wynika zobowiązanie państwa członkowskiego do wykonania aresztu w celu wydalenia co do zasady w specjalnych ośrodkach detencyjnych również wtedy, gdy takie

ośrodki znajdują się tylko w niektórych jednostkach podziału federalnego tego państwa członkowskiego, a w innych nie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 września 2013 r. — Thi Ly Pham

(Sprawa C-474/13)

(2013/C 336/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Thi Ly Pham

Organ będący stroną: Stadt Schweinfurt, Amt für Meldewesen und Statistik

Pytanie prejudycjalne

Czy umieszczenie osoby aresztowanej w celu wydalenia wspólnie z więźniami jest zgodne z art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹), jeżeli wyraża ona zgodę na to wspólne umieszczenie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-478/13)

(2013/C 336/22)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: D. Bianchi i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)